

Denne søgbare PDF-fil er downloadet fra min personlige hjemmeside www.ronlev.dk.

Det er tilladt at dele PDF-filen med andre, da der ikke er ophavsret til titlen.

Besøg www.ronlev.dk. Måske er der andre af mine flere tusinde artikler og scannede bøger, der har interesse.

Mange venlige hilsener

Claus Rønlev

Martin Fred. Herman Lund.

Den 14de Juli 1874.

Ved Herman Lunds Kiste.

(Forkortet.)

I vor Herres Jesu Christi Navn! Der de tvistede med Herren engang om det evige Liv og de Dødes Opstandelse, saa sagde Herren: Gud er ikke de Dødes Gud men de Levendes, og saa sagde han med dette Ord, at alle Guds Børn leve et evigt Liv paa hin Side Gravens mørke Hvilested: de leve alle, saa mange som her have baaret Guds Billede i al menneskelig og jordisk Forkrænelighed. — Dine Døde leve, o Herre! Men ligefuldt er der Sorg og Savn ved de Dødes Grave — størst ved de Grave, som vi kalde de tidlige, men det er ogsaa kun os, der kalde dem tidlige. Vor Fader i Himlen kalder dem ikke saaledes. For ham ere alle Grave lige tidlige, fordi det Liv, som er begyndt paa Jorden, varer ved i Himlen i al Evighed, og naar vort Jordeliv betragtes i det Lys, som falder ned fra Himlen, saa er ethvert Liv paa Jorden dog kun et lidet Stykke af det Evighedens Liv, hvortil vi alle ere skabte. Og derfor kan Sirach med Rette sige (41. Cap.): I de Dødes Rige, hvo spørger dør, hvor længe et Menneske har levet. Men vi, som

vandre paa Jorden og savne de Bortkaldte, vi sukke med David ligefuldt: «Herre! tag mig ikke bort midt i mine Dage, Dine Aar vare ved i al Evighed». — Der er Sorg ved Gravene, fordi der er Savn ved dem, og sørgeligt, naar et Liv endes, og der ikke er et Savn efter det; men Savnet er forskjelligt. Moderhertets Savn ved hendes spæde Barns Dødsleie — og Hustruens Savn, naar hendes og hendes Børns Forsørger kaldes bort i Livets bedste Aar; her er Savnet et andet, Kjærlighedens Savn, som er det tungeste, fordi det har den dybeste Grund. Og i et Kjærlighedens Liv var han sammenvoxet med hende, der var bleven ham en Moder, og med en Omsorg, saa stor som den kan rummes i noget Moderherte, havde været hans Barndoms trofaste Pleierinde, havde baaret Omsorg for hans Opdragelse og hans Uddannelse i hans Ungdom, og som nu kun havde dette ene at leve for her i Verden, at hun kunde glæde sig ved den Hengivenhed og Taknemmelighed, hvormed han nu afbetalte den store Gjæld, hvori han stod til hende, der havde været og altid vilde være ham i den ømmeste og trofasteste Moders Sted. Nu kunne vi forstaae det store Savn, som bliver tilbage hos hende, der her lægger sin Alderdoms Støtte i Graven, efterat hun har forud henlagt i den samme Grav en trofast Ægtefælle, ved hvis Side hun havde vandret sit Livs gode og lyk-

lige Aar. — Tag mig ikke bort midt i mine Dage — beder David, og vi bede det samme, fordi vi ved den Unges Grav sukke over, at der endnu ingen Gjerning var udført, og ingen Brug bleven gjort af den Aands Udvikling, hvortil den Unge var kommen, og af de Kundskaber, der vare blevne indsamlede. Ingen Gjerning — er det af Livets Gjerning vi kunne rose os, og er det i vort Livs Gjerninger at den bedste Glæde og største Lykke har været at finde? Der er maaske den reneste Glæde i Forberedelsen og Uddannelsen, som udfylder Ungdoms Aarene, fordi da er Hjertet endnu fremmed for de Skuffelser, som Livet bringer, og da lever et Menneske endnu i den fulde Nydelse af det Haab, der kaster sit Lys over Fremtiden og dens Gjerning. Med dette Haab i sin Sjæl er han gangen ind til den Gjerning, hvorpaa vi alle haabe i Gud vor Faders Rige. — Herre! vær hans Sjæl naadig for Jesu Skyld! — Vær hendes Trøst og Styrke, der her saa haardt savner ham. Lad dette være hendes Livs sidste Prøvelse!

Farvel.

(Afsunget i Kirken af Fyens Stiftsbogtrykkeries Kvartet.)

Farvel, Farvel! Du kjære Ven,
Som nys fra os er dragen hen
Til ubekjendte Egne!
En Trøst det er dog i vor Sorg,
Vor Gud kan er saa fast en Borg,
Han følger allevegne!

Vel dække skal nu Muld Dit Støv,
Og Efteraarets visne Løv
Snart hvirvles over Graven.
Men, trods dens Mærke, Sorg og Savn,
Der vinker dog en Haabets Havn
I Ly af Dødninghaven.

Der skal Enhver, som her paa Jord
Har fulgt vor store Frelser Ord
Saa trygt i Freden havne;
Der samles atter Ven med Ven,
Dem, som vi tabte, der igjen
I Fryd vi skulle favne.

Saa er vort Haab, saa er vor Trøst,
Den har vi hos vor Frelser øst,
I den vi Lindring finde;
Og mens vi her i Støvet gaee
Og Gjensyns Glæde haabe paa,
Vi frede om Dit Minde!

D.

Helt tidligt Sorgen var Din Gjæst;
Endnu før Du den rigtigt kunde fatte,
Du misted' dem, som Dig i Verden satte.
Dog, hvad Dig skete, var vel bedst;
Den Haand, som saarer, den kan ogsaa læge
Og trøsterig en eensom Vandrers kvæge —
Saa det Dig ogsaa gik:
Et kjærligt Hjem Dig aabned sine Døre,
Du fandt en hjælpsom Haand, et villigt Øre,
For Tabet Du Erstatning fik,
Dog tynged Sygdom paa Dig tidt,
I Barndomstid Din Kraft var ikkun ringe;
Svag var Din Flugt, thi svag var jo Din Vinge,
Selv Øjets Evne magtede kun lidt.
Men Ungdomskraften stred sig frem,
Og Sundhed syntes hos dig tage Sæde;
Da spired' Haabet, og da kom der Glæde
Til hende, som Dig gav et Hjem.
Men Glæden var saa saare kort:
En haables Helsot Dig paa Leiets strakte,
Og trods det Haab, som glimtvis Bedring vakte,
Du maatte fra os drage bort.
Men længe nok Du leved' dog
Til mangt et Venskabsbaand blandt os at binde,
Og derfor ville mange Taarer rinde
Idag, fordi Du fra os drog.
Hav Tak for Alt, hvad du os gav,
For hvert et venligt Ord, hver kjærlig Tanke,
Dem ville vi som Hjertets Minder sanke,
Og dermed smykke vi Din Grav.

D.

Naar Lynet knuser med sin stærke Lue
Det stolte Træ, som fuldt i Kraften staaer,
Naar Nattefrosten Haabets Spirer kue,
Og Døden aander over Livets Vaar,
Naar Løbet endes midt paa Virkets Slette,
Naar Gravens Gys gjør feirest Ungdom stum,
Vi fristes tidt at gaae med Gud i Rette,
Der var mod os saa ubarmhertig, grum.

Hvi knuste han det mod den unge, rige
Forjættelse, som selv han havde skabt?
Hvi kunde han vel saa sit Lofte svige?
Hvi gik hin Sum af Muligheder tabt?
Saa spørge vi i Bitterhed og Smerte,
Men fange Hjælp ei for vor Sjælebrøst;
Thi først, naar Sorgen blidnet har vort Hjerte,
Han skjænker os i Taaren Svar og Trøst.

Vi hvile i hans milde Faderarme
Og græde ud vor Angst, vor Skræk og Nød,
Forsonings Blomst groer frem af Smertens Harme,
De slagne Haab opstaae i Morgenrød.
Han er ei død, han ikkun ind er sovet!
Ydmygt vi synge under Korsets Træ:
O Gud! Du gav, Du tog, Du være lovet,
Han vaagne vil hos Dig i Himlens Læ!

Alexander Seedorff.
